

Мар'яна ГАРБУЗ

здобувачка освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ
Науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ Тетяна ЖЕЛЮК

ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ УПРАВЛІНСЬКИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ФУНКЦІОНАЛЬНУ ДІЯЛЬНІСТЬ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ

Сучасний світ відзначається різноманіття трансформаційних процесів, які обмовлені стійкими тенденціями розвитку різних сфер суспільства. Парадигмою цих процесів є інновації (рис.1). У концепціях соціального і публічного управління прогресивний суспільний розвиток заснований на ціннісних, консенсусних та інтеграційних принципах, а також на забезпеченні саморегулювання суспільства, його впорядкування, збереження, удосконалення з урахуванням теперішніх і майбутніх трансформаційних процесів.

Рис.1. Парадигма інноваційного розвитку суспільства

Інновації в системі публічного управління є синергетикою концепцій соціального і публічного управління, нововведень, державно-управлінських реформ. Використання інновацій відбувається в інноваційному процесі. Інноваційний процес (у широкому розумінні) – це цілеспрямований спосіб перетворення інноваційних ресурсів у новітні продукти, технології, організаційно-управлінські рішення, що затребувані ринком, суспільством та є перспективними з позицій отримання комерційного, соціально-економічного

або інших суспільно-корисних ефектів [1, с.62].

Інноваційний процес має міжгалузевий характер, тобто охоплює практично всі сфери державного управління та суміжні управлінські галузі і процеси, що здійснюються в межах об'єкта управління.

У публічному управлінні нововведення забезпечують якісно нову спроможність: публічно-управлінського впливу на функціонування і розвиток суспільства у цілому і його окремих сфер; адміністрування внутріорганізаційних процесів та публічних послуг; управління змінами; міжсекторної співпраці; залучення громадянського суспільства до публічного управління.

На нашу думку, інновації в публічній службі слід характеризувати з кількох точок зору: з позицій функціонального впливу суб'єктів управління на національну економіку на різних рівнях її функціонування, міжсекторної співпраці, з позицій вдосконалення внутріорганізаційного менеджменту та ресурсного забезпечення суб'єктів публічного управління, з позицій процесів адміністрування, надання публічних послуг, прийняття управлінських рішень, функціональної діяльності структурних підрозділів, реалізації правового статусу публічними службовцями, з позицій управління публічними інститутами.

Вперше у галузі публічного управління та адміністрування механізм інновацій (нововведень) запропонувала використати Т.І. Пахомова у складі механізму функціонування державної служби в умовах проведення реформ. Вона стверджує, що цей механізм є обов'язковим елементом розвитку цієї служби у перехідний період та наголошує на необхідності формування психологічної готовності державних службовців до інновацій та умінні використовувати методи їх впровадження. [1, с.21]

Інноваційна діяльність спрямована на забезпечення нового рівня взаємодії суб'єктів та факторів державного управління на основі використання нових знань, передусім світового управлінського досвіду

У галузі державного управління А.Ф. Мельник, Т.Л.Желюк, А.Ю. Васіна в механізмі управління інноваційними процесами у державних органах виокремлюють: інновації, інноваційну діяльність масштабного характеру; механізми пошуку інновацій та створення умов для їх проникнення в діяльність цих органів; державні (регіональні) програми та інноваційні проекти в цих органах; механізми інституційного забезпечення інноваційних процесів; цілісну систему управління інноваціями [2]

Інновації у системі внутріорганізаційного менеджменту публічних інститутів пов'язані із: менеджеризацією; маркетизацією; агенцифікацією; адміністративним аудитом, стратегічним функціональним оглядом; крос-культурним менеджментом; ризик-менеджментом; стратегуванням,

моделюванням шляхом використання математичного програмування, сітьового планування, програмно-цільового планування, неформального прогнозування; використанням сучасних технологій управління кадрами, формування інноваційних команд, лідерства, управління конфліктними ситуаціями тощо.

Для потреб публічного управління до чинників, що зумовлюють інноваційну трансформацію державного управління, найбільш доцільно віднести: 1) фактори стохастичного впливу ринкових трансформацій в українському суспільстві; 2) внутрішні тенденції розвитку системи публічного управління; 3) організований цілеспрямований вплив самих публічних інституцій [4]; 4) процеси децентралізації, які вимагають диференціації ресурсного забезпечення функціональної діяльності, міжтериторіальної співпраці; 5) наднаціональні виклики та факторні обмеження пов'язані із необхідністю забезпечення збалансованого розвитку.

Інновації у функціональній діяльності публічного інституту повинні забезпечувати високий конкурентний статус даного інституту та сприяти досягненню цілей публічного управління, серед яких: охорона інтересів суспільства, прав і свобод громадян; якісне надання суспільних послуг; підтримка цілісності, сталого, збалансованого розвитку територій; впровадження прогресивних управлінських технологій; демократизація публічних інститутів; формування якісного кадрового забезпечення; бути інструментом адаптації публічних інститутів до викликів зовнішнього середовища, невизначеності та бифуркацій.

Використані джерела

1. Попов С.А., Панченко Г.О. Інноваційний розвиток системи органів публічної влади: стратегічний підхід : навч. посіб. Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2018. 220 с.
2. Модернізація технологій управління в системі державної служби та служби в органах місцевого самоврядування [аналітична записка за матер. Всеукр. наук.-практ. семінару] / Алла Мельник, Алла Васіна, Тетяна Желок, Григорій Монастирський. *Вісник Тернопільської академії народного господарства*. Тернопіль, 2009. Вип. 3. С. 139-148.
3. Інновації в державному управлінні: системна інтеграція освіти, науки, практики : матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю, Київ, 27 трав. 2011 р. : у 2 т. / за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трошинського, С. В. Загороднюка. К. : НАДУ, 2011. Т. 2. – 544 с.
4. Хачатурян Х.В. Інновації в державному управлінні: Монографія. К.: Видво НАДУ. 2005. 252 с.